

TEKSTEN VAN DE LIEDEREN UIT MAGELONE & PETER

(UIT DIE SCHÖNE MAGELONE, 1869)

Muziek: Johannes Brahms
Verzen: Ludwig Tieck
Vertaling: Ben Coelman

1. SIND ES SCHMERZEN, SIND ES FREUDEN

(=NR. 3 IN DE CYCLUS DIE SCHÖNE MAGELONE)

Zijn het smarten, zijn het vreugden
die in mijn borst hier broeien?
Oude verlangens verdwijnen
duizend nieuwe bloemen bloeien.

Door de schemer van mijn tranen
zie ik verre zonnen staan –
al dat smachten, dat verlangen...
Waag ik het? Zal ik verder gaan?

Maar als de traan gaat vallen,
is het donker om mij heen,
mijn wensen keren geen van alle
en ook mijn hoop verdween.

Klop dus verder, hunkerend hart
stroom dus tranen, stroom bergaf
lust is slechts een diepere smart
en het leven is een duister graf.

Ik heb hieraan geen schuld.
Zeg me waarom ik dit duld,
en in mijn dromen telkens weer
al die gedachten
niet stoppen met jachten?
Ik ken mezelf niet meer.

Hoor mij, lieve sterren,
hoor mij, groene planeet
jij liefde, jij heilige eed:
Moest ik zonder haar leven
was de dood mij om het even.
Alleen in het licht van haar blik
vind ik leven, hoop en geluk!

2. LIEBE KAM AUS FERNEN LANDEN

(NR 4.)

Liefde kwam uit verre landen
en niemand volgde haar.
De godin maakte een gebaar
en boeide mij met zoete banden.

Plots werd de pijn te fel,
tranen vertroebelden mijn blik.
Is dat nu liefdesgeluk,
klaagde ik, waarom dit spel?

'Niemand trof ik in de wijde omtrek',
zei de gestalte lief en zacht,
'dus nu voel jij de macht
waarmee het hart zijn strikken legt'.

Al mijn wensen nam zij mee.
Die losten op in 't hemelsblauw.
Roem verdampde als de morgendauw,
klonk als de nagalm van de zee.

Ach, wie zal mijn ketenen verbreken?
Gebonden zijn mijn arm en hand,
ik word door zorgen overmand;
tot wie moet ik om redding smeken?

Wat denk je dat ik in de spiegel zie
die de hoop mij toont?
Hoe de wereld bedrog beloont!
Daarom vertrouw ik haar niet.

Wankel maar niet in je nood;
zorg toch dat je houvast vindt.
Wanneer die ene jou niet bemint,
rest de zieke slechts de dood.

3. SO WILLST DU DES ARMEN

(NR. 5)

Heb jij met deze arme
werkelijk erbarmen?
Is het dan geen droom?
Hoe murmelen de bronnen,
hoe ruisen de golven,
hoe ritselt de boom.

Lang was deze bange
tussen muren gevangen,
nu begroet mij het licht!
Zie de stralen die spelen,
hoe ze kleuren en strelen
mijn schuchter gezicht.

En mag ik het geloven,
zal niemand mij beroven
van deze kostbare waan?
Want dromen verdampen,
slechts de liefde geeft leven
en biedt ons ruim baan.

Wees vrij en wees lustig
jij pelgrim, word rustig
en ijl niet langer voort!
Je hebt overwonnen,
je bereikte de bronnen
van dit zalige oord!

4. WIE SOLL ICH DIE FREUDE

(NR. 6)

Hoe moet ik de vreugde
en het genot verdragen?
Zal mijn ziel onder de slagen
van mijn hart niet bezwijken?

Maar wanneer de tijden
van liefde verglijden,
moet dan het begeren
in dorheid verkeren
en lusteloos door het leven gaan,
als aan de oever geen bloemen meer staan?

Nu schrijdt met lood aan elke voet
de tijd, bedachtzaam, stap voor stap!
Maar wanneer ik scheiden moet,
is zijn tred vederlicht en rap.

Sla toch, verlangende macht,
die in mijn trouwe borst nooit rust.
Zoals de klank van een luit in de nacht
versterft in ons leven de lust.
Spoedig, wie had dat gedacht,
ben ik mij van vreugde nog maar vaag bewust.

Ruis dan, ruis maar voort
diepe stroom van de tijd,
jij die van hier naar morgen glijdt
en gaat van oord naar oord.
Tot nu toe heb je mij gedragen
nu eens vrolijk, dan weer stil,
en ik zal het er op wagen
om te zien hoe het verder wil.

Ik mag mij niet ellendig achten
nu die ene mij wenkt.
Liefde laat mij niet versmachten
tot dit leven mij het einde schenkt.
Nee, de stroom wordt steeds maar breder,
de hemel duidt op helder weder.
Vrolijk roeiend vaar ik nu stroomaf
breng liefde en leven tegelijk naar het graf.

5. RUHE, SÜSSLIEBCHEN, IM SCHATTEN

(NR. 9)

Rust, mijn allerliefste, in de schaduw
van de groene, schemernacht.
Hier ritselt het gras teder en luw
verkoelend wuift het in de schaduw,
trouw houdt de liefde de wacht.
Slaap, slaap toch maar gauw
van nu tot de morgendauw
eeuwig ben ik van jou.

Zwijg nu, verborgen gezangen
stoor toch niet de zoete rust!
De vogels zijn door stilte bevangen
en staken hun luide gezangen.
Sluit je ogen, liefste, sluit ze gerust.
Slaap, slaap toch maar gauw
van nu tot het ochtendgrauw
waak ik naast jou.

Murmel voort, jullie melodieën
ruis maar door, jij stille stroom.
De mooiste liefdesfantasieën
klinken uit jullie melodieën,
stromen samen in een zoete droom.
In dit fluisterend stille bos
zoemen gouden bijtjes er op los
en waken bij de slapende op het mos.

6. WIE SCHNELL VERSCHWINDET

(NR.11)

Hoe snel verdwijnen
het licht en de glans
De ochtend onthult
de verwelkte krans,

die gister nog gloeide
in al zijn pracht,
maar plots verwelkte
in duistere nacht.

De golf van het leven
glijdt snel van ons heen
en van de felle kleuren
blijft er geen een.

De zon gaat onder,
het rood verdwijnt,
de schemer komt nader
de nacht verschijnt.
Zo drijft de liefde
naar woestenij af
ach, kon ze maar blijven
tot aan het graf!

Maar wij ontwaken
van vreugde beroofd
de boot is gebroken
het licht is gedoofd,

Van het mooie land
zijn wij gebracht
naar een verlaten strand
omringd door de nacht.

7. MUSS ES EINE TRENNUNG GEBEN

(NR. 12)

Draait dit op een scheiding uit?
Een gebroken hart? Verdriet?
Om dat leven geef ik geen fluit,
dan is sterven zo bitter niet.

Hoor ik een herder ginds fluiten
dan hul ik mijzelf in rouw.
Zie ik het avondrood daarbuiten,
denk ik hunkerend aan jou.

Verdwijnt de liefde uit het leven
moet er smart en treurnis zijn?
Liever was ik onbemind gebleven
en leefde ik in schone schijn

Mij rest niets meer als klagen
hoop vind ik enkel in het graf
Ver van huis moet ik mijn leed dragen
Stil scheidt mijn hart zich van mij af.

8. WIR MÜSSEN UNS TRENNEN

(NR. 8)

Wij twee, wij moeten scheiden,
mijn geliefde snarenspeel.
't Is tijd om door te rijden
naar het gewenste doel, heel snel

Dus trek ik ten strijde,
en ga op rooftocht uit.
Keer pas terug aan haar zijde,
met de behaalde buit.

In het rode avondlicht
vlucht ik met haar van hier.
Mijn lans doet zijn trouwe plicht
mijn harnas evenzeer.

Kom hier, trouw wapenstuk,
voor de grap vaak aangedaan,
nu bescherm je mijn geluk
op de nieuwe weg die we gaan.

Doldriest werp ik me in de golven,
blijf in een goed einde geloven.
Al werd menigeen bedolven,
de dappere zwemmer komt altijd boven.

Ha! Al te graag vergiet
ik mijn edele bloed
ter bescherming van mijn vreugde,
mijn kostbare goed!
Hoon en spot verdraag ik niet,
kom, wie schort het aan moed?

Vier dan de teugels,
jij gelukzalige nacht!
Spreid dan je vleugels,
opdat achter gindse heuvels
de morgen naar ons lacht!

9. WIE FROH UND FRISCH MEIN SINN SICH HEBT

(NR. 14)

Hoe vrolijk is mijn gemoed
bevrijdt van al het bange,
In mijn borst smeult een gloed,
ontwaakt een nieuw verlangen.

De sterren blinken in de zee
in goudlicht glanst de vloed
ik waaide met de winden mee
en was niet slecht, niet goed.

Maar uitgewist en bedolven
zijn twijfel en zwak verstand.
O draag mij, deinende golven,
naar mijn geliefde vaderland.

Lieflijk schemerend van verre
klinken welbekende zangen,
en door de allerhoogste sterren
kan ik haar zachte blik ontvangen.

Bedaar nu toch, woelige baren,
effen voor mij de verre wegen,
zodat ik snel naar huis mag varen,
naar mijn geluk en zegen.

10. TREUE LIEBE DAUERT LANGE

(NR. 15)

Trouwe liefde duurt heel lang
en overleeft menig uur,
want geen twijfel maakt haar bang
en nooit meer dooft het vuur.

Dreigen plots in dichte scharen
en doen zij een aanval op het gemoed
de stormen, de dood, de tijd van gevaren,
dan toont de liefde haar trouwe bloed.

Wanneer de nevel dan zal wijken
die onze geest gevangen houdt
is het alsof we naar de lente kijken
en de hele wereld zich ontvouwt.

Bedongen
bedwongen
liefdesgeluk,
bevrijdt
de tijd
van eeuwige druk.
De zalige lust
sust,
blust,
stelt de van liefde dronken borst gerust
Wij scheiden
van lijden
voor immer
en nimmer
en zijn ons die zalige, hemelse lust bewust!